

[POONACZYĆ *vb pf*

inf poonaczyć.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Zrobić coś nie tak jak trzeba; przen:

Zwrot: »poonaczyć pięty« = umrzeć: Iesliż afsignavit Mihi Deus morire, nihil non iuvabit Twé lekárstwo/ Grzegorz: sed quando placebit Chrifto, ego, et omnis homo moriebit; Ani té wymyśloné Doktorłkie wykręty Poft potebunt (marg) pomogą. (-): przydzie mi po onaczyć pięty. Potkanie 31.

Formacje współrdzenne cf ONACZYĆ.

DDJ